

ЧАРОЎНЫЯ КАЗКІ

УДК 821(100)-93-343.4
ББК 83.84(0)-445
Ч 21

Серыя «Кніжкі дзеткам» заснавана ў 2018 годзе.

Мастак: *В. Чайчук*

Пераклад ажыццёўлены па выданні:

«Волшебные сказки», Русич, 2018.

Пераклад з рускай мовы: *А. Емяльянаў-Шыловіч*

Ч 21 **Чароўныя казкі** / перакл. з руск. мовы А. Емяльянаў-Шыловіч – Мінск: Харвест, 2018. – 128 с.: іл. – (Серыя «Кніжкі дзеткам»).

ISBN 978-985-18-4528-2.

Казкі, поўныя цуду, захапляльных прыгод і самых неверагодных ператварэнняў! Са звычайнага памяранца можа з'явіцца самая сапраўдная прынцэса, а дзікія лебедзі становяцца выдатнымі прынцамі. У гэтым цудоўным свеце сустракаюцца феі, чараўнікі, гномы і нават гаваркія кветкі. А самае галоўнае – у казках заўсёды перамагае дабро!

УДК 821(100)-93-343.4
ББК83.84(0)-445

ISBN 978-985-18-4528-2

© «Русич», 2018 г.

© Афармленне.

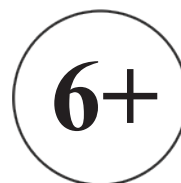
Пераклад з рускай мовы.
ТАА «Харвест», 2018 г.

ЗМЕСТ

АЛАВЯНЫ САЛДАЦІК. Ганс Хрысціян Андэрсан.....	3
ДАЧКА ЗВЕЗДАРА (народная казка).....	17
ТРЫ АПЕЛЬСІНЫ (народная казка).....	31
СНЕЖНАЯ КАРАЛЕВА. Ганс Хрысціян Андэрсан.....	41
НАЙЛЕПШЫ ПАДАРУНАК (народная казка).....	71
ДЗІКІЯ ЛЕБЕДЗІ. Ганс Хрысціян Андэрсан	80
РАПУНЦАЛЬ. Браты Грым	101
БЛЫХА І ПРАФЕСАР. Ганс Хрысціян Андэрсан.....	115
ЧАРОЎНАЯ КВЕТКА РУСАЛКІ (народная казка).....	121

www.harvest.minsk.by

*Літаратурна-мастацкае выданне
Серыя «Кніжкі дзецям»*

ЧАРОЎНЫЯ КАЗКІ

Для малодшага школьнага ўзросту

Мастак: *В. Чайчук*
Пераклад: *А. Емяльянаў-Шыловіч*
Адказная за выпуск: *М.Т. Шакур*

Падпісана да друку 07.10.2018 г.
Фармат 60х90/8. Папера афсетная. Друк афсетны. Умоў.друк.арк. .
Наклад . Замова .

ТАА «Харвест». Пасведчанне аб ДРВВРДВ № 1/17 ад 16.08.2013.
Вул. Скрыганава, д. 4А, адм.пам. 39, 220073, Рэспубліка Беларусь, г. Мінск.
E-mail рэдакцыі: harvest@anitex.by

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
Пасведчанне аб ДРВВРДВ № 2/102 ад 01.04.2014.
Пр.Незалежнасці, 79, 220013, г. Мінск, Рэспубліка Беларусь.

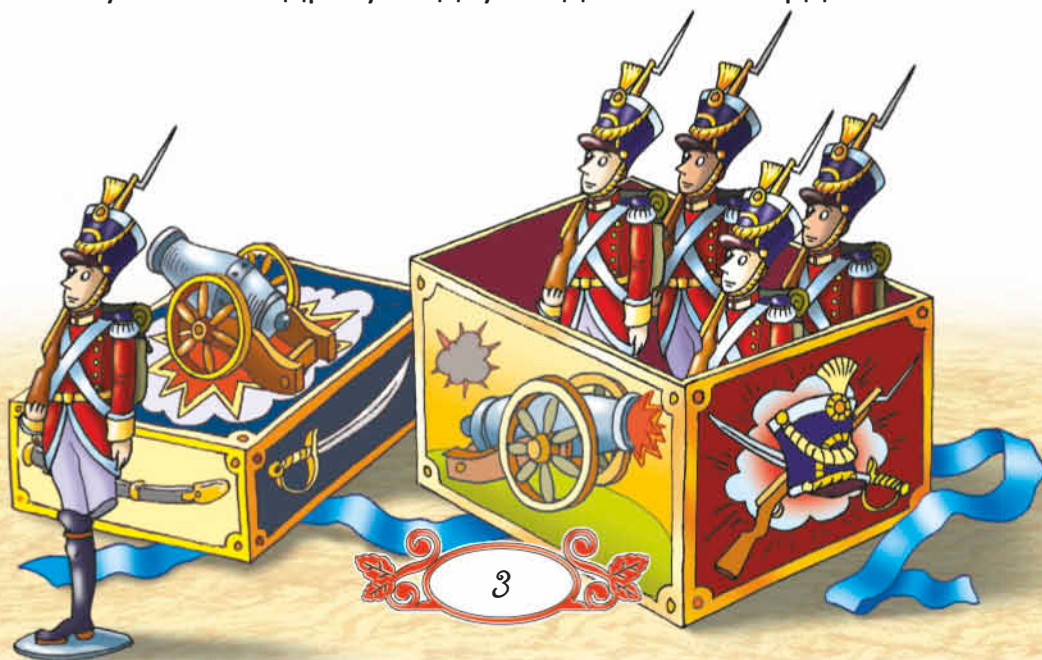

Ганс Хрысціян Андэрсан

АЛАВЯНЫ САЛДАЦІК

Некалі іх было дваццаць пяць, алавяных салдацікаў, родных братоў па маці – старой алавянай лыжцы; стрэльба на плячы, галава прама, чырвоны з сінім мундзір – ну проста цуд, што за салдаты! Першымі словамі, якія яны пачулі, калі адкрылі іх дамок-каробку, былі: «Ах, алавяныя салдацікі!» Гэта закрычаў, пляскаючы ў ладкі, хлопчык, якому падарылі алавяных салдацікаў на дзень народзінаў. І ён адразу ж узяўся расстаўляць іх на стала. Усе салдацікі былі абсалютна аднолькавыя, апроча аднаго, што быў без нагі. Яго адлівалі апошнім, і волава крышку не хапіла, але ён і на адной назе стаяў гэтак жа цвёрда, як астатнія на дзвюх. Вось ён якраз і вылучыўся.

На стала, дзе апынуліся салдацікі, было шмат розных цацак, але ў вочы адразу кідаўся дзівосны кардонны палац.

Праз маленькія акенцы былі відны пакоі перад самым палацам вакол возера, зробленага з маленькага люстэрка, стаялі дрэўцы, а па возеры плавалі і любаваліся сваім адбіткам васковыя лебедзі. Гэта выглядала так міла, але мілей за ўсё была паненка, што стаяла на ганку палаца.

Яна была з паперы, апранутая ў спаднічку з танчэйшага батысту. Праз плячо ў яе была перакінутая вузенькая блакітная стужачка ў выглядзе шаліка, а на грудзях зіхацела пышная брошка. Дзяўчына стаяла на адной ножцы, выпрастаўшы рукі, – яна была танцоркай, –

а другую нагу падняла так висока, што калі салдацік убачыў яе, то падумаў, што красуня такая ж аднанога, як і ён.

«Вось бы мне такую жонку! – меркаваў салдацік. – Але ж яна, відаць, знатнага роду, жыве ў палацы, а ў мяне толькі і ёсць, што каробка, у якой нас дваццаць пяць, ёй там не месца! Але ж пазнаёміцца варта».

І ён схаваўся за табакерку, якая стаяла тут жа, на сталі; адсюль ён выдатна бачыў прывабную танцорку, якая ўсё стаяла на адной назе, не трацячы раўнавагі.

Позна ўвечары ўсіх алавяных салдацікаў паскладалі ў каробку, і людзі леглі спаць. Цяпер цацкі сталі хадзіць у госці, гуляць у вайну, ладзіць баль. Алавяныя салдацікі пачалі грукаць у сценкі каробкі – яны таксама хацелі гуляць, але не маглі падняць вечка. Шчаўкунок куляўся, грыфель таньчыў на дошцы; усчаўся такі крык і вэрхал, што прачнулася канарэйка і загаманіла, ды яшчэ і вершам! Толькі салдацік і танцорка не крануліся з месца: яна па-ранейшаму трымалася на выцягнутым наску, з выпрастанымі рукамі, ён стаяў пад ружжом і не зводзіў з яе вачэй.

Гадзіннік прабіў дванаццатую. Шчоўк! – табакерка раскрылася. Там не было табакі, а сядзеў маленькі чорны троль, – табакерка была з сакрэтам!

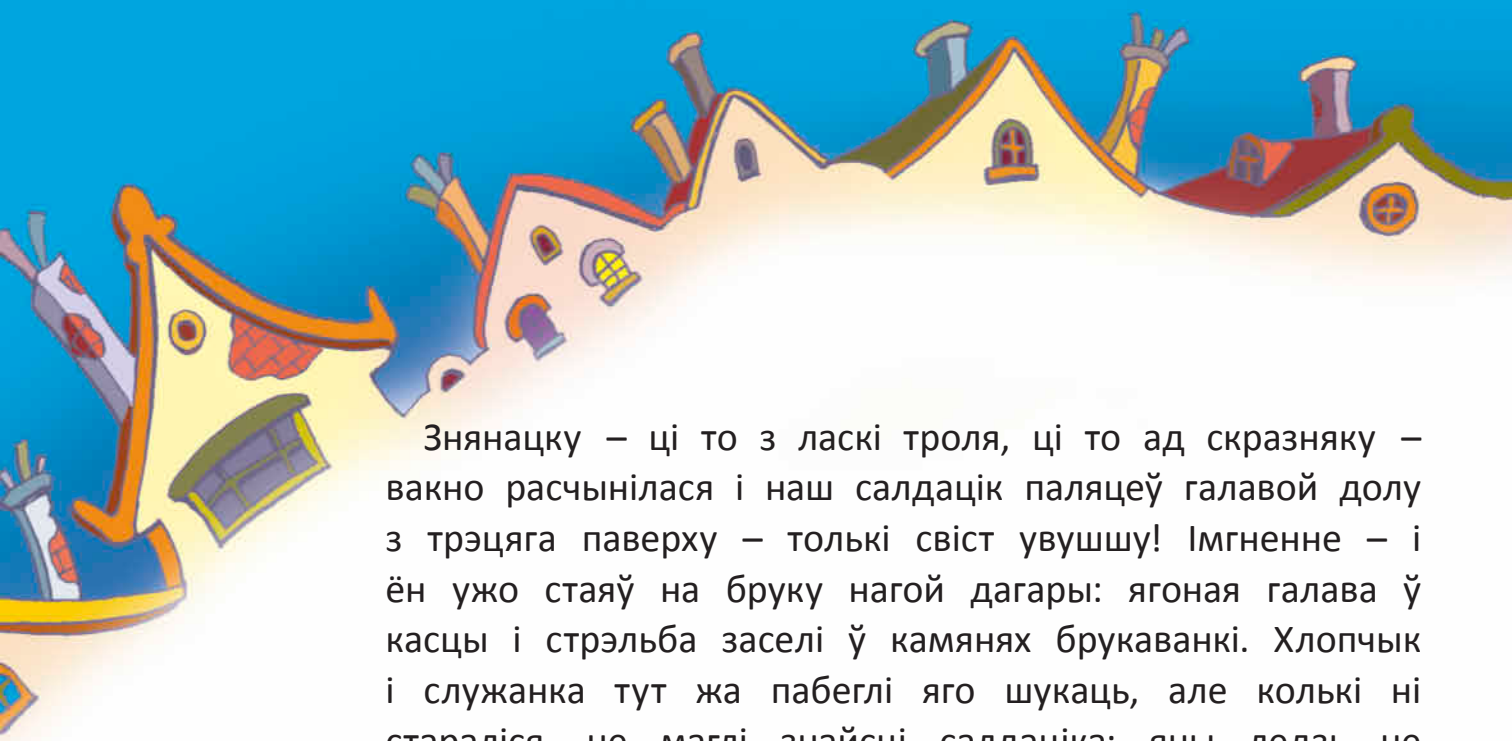
– Алавяны салдацік, – прамовіў троль, – няма чаго табе глядзець у той бок! Гэтая красуня не пра цябе!

Алавяны салдацік прапусціў гэта міма вушэй.

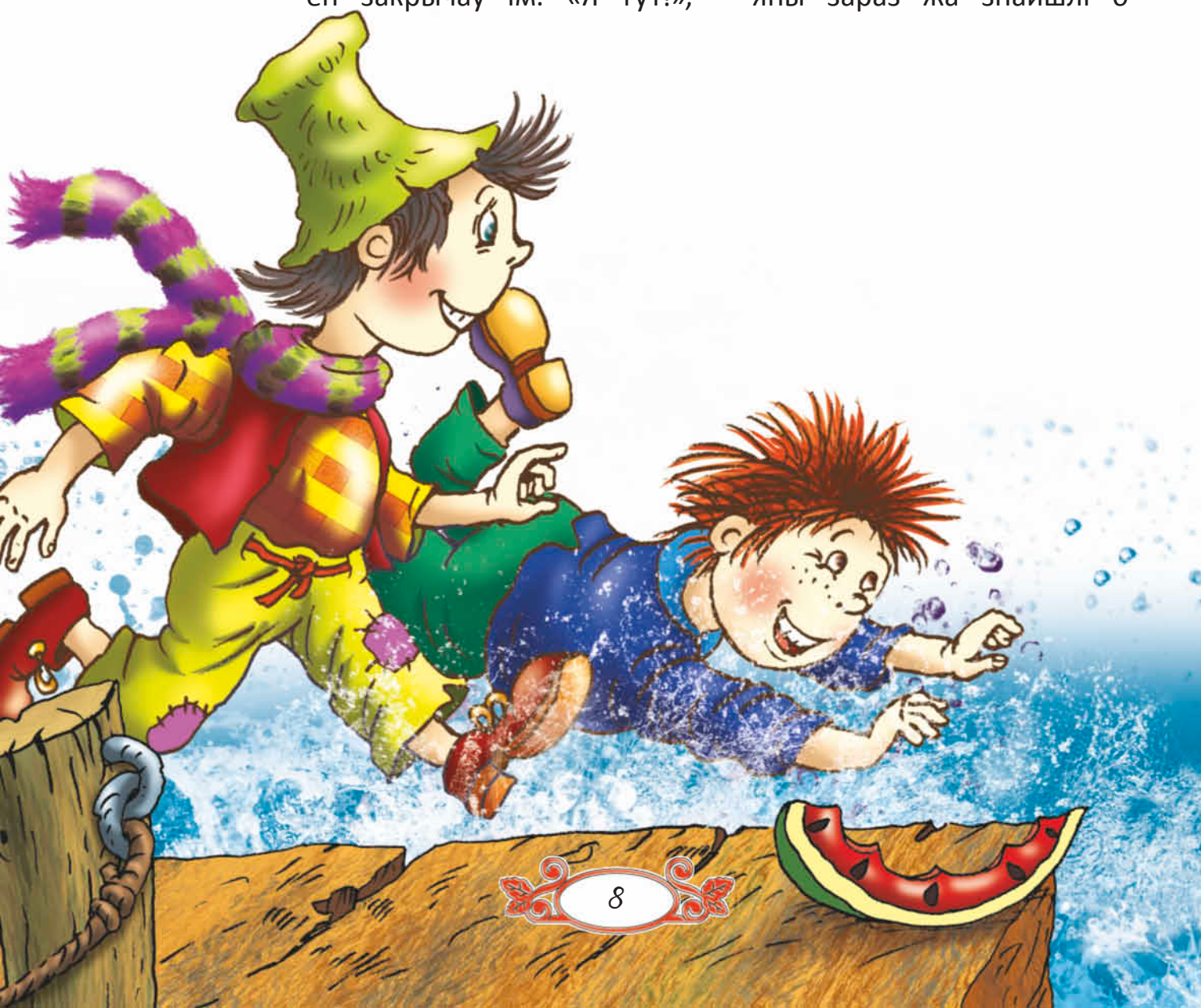
– Ну чакай жа! – злосна сказаў троль.

Раніцай дзеці ўсталі і паставілі алавянага салдаціка на вакно.

Знянацку – ці то з ласкі троля, ці то ад скразняку –
вакно расчынілася і наш салдацік паляцеў галавой долу
з трэцяга паверху – толькі свіст увушшу! Імгненне – і
ён ужо стаяў на бруку нагой дагары: ягоная галава ў
касцы і стрэльба заселі ў камянях брукаванкі. Хлопчык
і служанка тут жа пабеглі яго шукаць, але колькі ні
стараліся, не маглі знайсці салдаціка; яны ледзь не
ступалі на яго нагамі, але ўсё адно не бачылі. Каб
ён закрычаў ім: «Я тут!», – яны зараз жа знайшлі б

яго, але ён уважаў непрыстойным крычаць на вуліцы: ён жа насіў мундзір!

Пачало дажджыць – мацней, мацней, нарэшце лінула, як з вядра. Калі праяснілася, з’явіліся двое вулічных хлапчукоў.

– Глядзі, – сказаў адзін. – Алавяны салдацік! Можа адправім яго ў плаванне?

Яны зрабілі човен з паперы, пасадзілі туды салдаціка і пусцілі ў канаву. Самі хлапчукі беглі побач і пляскалі ў ладкі. Вось дык ну! Вада ў канаве бурліла! Яшчэ б ёй не бурліць – пасля такой залевы!

Чаўнок кідала і круціла ва ўсе бакі, алавяны салдацік увесь дрыжэў, але трымаўся стойка: стрэльба на плячы, галава прама, грудзі наперад!

Човен несла пад даўгія масткі, стала так цёмна, быццам салдацік ізноў трапіў у каробку.

«Куды мяне нясе? – думаў ён. – Але, гэта ўсё штучкі брыдкага троля! Ах, калі б побач са мною сядзела тая прыгажуня – усё б нічога, нават каб было ўдвая цямней!»

У гэты момант з-пад моста выскачыў вялізны пацук.

– Маеш пашпарт? – спытаў ён. – Давай пашпарт!

Але алавяны салдацік маўчаў і мацней сціскаў стрэльбу. Човен несла, а пацук гнаўся за ім. Ух! Як ён скрыгатаў зубамі і крычаў на стрэмкі і саломінкі, што плылі насустрач:

– Трымай яго! Хапай! Ён не сплаціў мыту! Не паказаў пашпарта!

Але ж плынь несла човен хутчэй і хутчэй, і алавяны салдацік ужо бачыў наперадзе святло, як раптам пачуў такі страшны шум, што ўсякі храбрэц спалохаўся б.

Уявіце сабе, пры канцы маста вада з канаўкі цякла ў вялікі канал! Для салдаціка гэта было жахліва, гэтаксама як нам імчацца на чоўне да вялікага вадаспада.

Але папяровы караблік несла далей, спыніцца было немагчыма. Човен слізгануў уніз; небарака паранейшаму трымаўся стойка і нават не змружыў вока. Човен закруціла, вада напоўніла яго да краёў, і ён стаў тануць.

